

žalobkyně na vyřízení odvolání a jeho odpůrce navrhuje, by soud první stolice považoval spornou záležitost za vyřízenou, po případě, by předložil spisy odvolacímu soudu. Strany samy ve smíru ze dne 22. prosince 1921 prohlásily, že odvolání mají se vzít zpět, je-li k tomu potřebí podpisu advokátů. Za tohoto stavu věci nelze mít za to, že odvolání zákonným způsobem byla vzata zpět ani není přípustno, odepřítí rozhodnutí o odvoláních ve věci samé.

Čís. 1632.

Ustanovení § 10 vyrovn. řádu nezabraňuje tomu, by za řízení vyrovnacího nebyla povolena vnučená správa pro pohledávku, zajištěnou na nemovitosti již právem zástavním.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1922, R I 466/22.)

Vymáhající věřitel domáhal se pro pohledávku, zjištěnou na dlužníkových nemovitostech, povolení vnučené správy těchto nemovitostí po té, když bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnávací řízení. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, maje za to, že dle § 10 vyr. řádu nelze za trvání vyrovnávacího řízení nabýti na dlužníkově majetku úkojného práva. Rekursní soud povolil vnučenou správu. Důvody: Dle § 11 vyrovn. řádu nejsou zahájením vyrovnávacího řízení dotčena práva na oddělení. Pohledávka, o niž tu jde, jest zjištěna zástavním právem na nemovitostech dlužníkových. Věřitel získal právo na oddělení, pročez nelze použití předpisu § 10, odstavec první, nýbrž § 11, odstavec první, vyrovn. řádu a nelze věřiteli brániti, by neuplatňoval svého zástavního práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení jest ospravedlněno správnými důvody, k němu připojenými, a poukazuje se tudíž na tyto důvody, jež nejsou vývody stížnosti nijak vyvráceny. Stěžovatel ovšem namítá, že povolení vnučené správy znamená v každém případě založení úkojného práva za účelem zapravení pohledávky věřitelů a to z užitků a důchodů nemovitostí, tedy právo věřitelů na oddělení těchto užitků a přední uspokojení těchto věřitelů bez ohledu na práva zástavní, váznoucí na statku kmenovém. Povolení takového opatření však odporuje prý ustanovení § 10 vyrovn. řádu a proto nelze z ustanovení § 11 odstavec druhý téhož řádu — dle něhož může výkon vnučeného zřízení býti odložen na nejdéle 60 dní — vzhledem k účelu vyrovnacího řízení úsudkem z opaku odvozovati, že je vnučená správa přípustnou. Než § 10 odstavec první vyrovnávacího řádu zapovídá všeobecně povolení nového soudcovského zástavního neb uspokojovacího práva, kdežto § 11 odstavec první uvedeného řádu stanoví výslovně zásadu, že oddělovací práva, jakož i práva na vyloučení věcí, dlužníku nenáležících, zavedením řízení dotčena nejsou, takže je přípustno, by bylo k uskutečnění těchto práv zavedeno a provedeno i řízení vykonávací, ač bez újmy obmezení, stanoveného v § 11 odstavec druhý vyrovn. řádu.